

НАЦІЇ ВМИРАЮТЬ НЕ ВІД ІНФАРКТУ. СПОЧАТКУ ЇМ ВІДБИРАЄ МОВУ (Л. БУЛАХОВСЬКИЙ)

ВИХОДИТЬ
З Листопада
2004 РОКУ

ЯРОСЛОВ

21

Грудень 2010

Студентська газета філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка

Дорогі студенти, працівники і викладачі філологічного факультету!

Прийміть сердечні вітання з нагоди Нового року й Різдва Христового!

Дякую Вам за плідну працю у 2010 році. Завдяки спільним нашим зусиллям факультет має значні здобутки в навчальній, культурно-просвітній і науковій царинах.

Бажаю в новому 2011 році творчого натхнення, добробуту й міцного здоров'я!

Зичу Вам та Вашим родинам радісного і заможного життя з миром, вірою та злагодою!

Дорогі студенти! Бажаю Вам успішної екзаменаційної сесії, цікавого навчання і веселого дозвілля! Нехай юнацьке завзяття, оптимізм і віра наснажують Вас у щоденній праці над рідним словом і культурою.

Шановні колеги викладачі! Хай любов, яку Ви віддаєте студентам, щодня повертається до Вас сторицею, людською вдячністю і теплом!

Щастя й добра!

Смачної кулі й веселої коляди!

Декан філологічного факультету Гарасим Ярослав

Дорогі викладачі, студенти та працівники Університету!

Щирісердечно вітаю Вас з наступаючими святами! Нехай новий 2011 рік принесе Вам багато нових вражень та перевершить усі сподівання!

Ставте перед собою високі цілі, адже тільки тоді вони захмарять усі труднощі на Вашому шляху! Багато мрійте, адже мрії дають нам енергію та напрям руху і фокусують нас на майбутньому! Не бійтесь поразок, адже шлях до успіху пролягає через безліч невдач! Цілеспрямовано рухайтесь до своєї мети!

З найкращими побажаннями,
голова профбюро студентів філологічного факультету, Пірус Руслан

Вельмишановні викладачі, аспіранти, студенти та працівники Франкового університету!

Від щирого серця вітаю Вас з Різдвом Христовим та наступаючим Новим Роком!

Зичу Вам міцного здоров'я, творчих натхнень, здійснення Ваших професійних планів, особистих бажань та мрій.

Нехай Різдво та Новий рік принесуть Вам тільки добробут, благополуччя, родинне тепло і злагоду, щирих друзів, шану й любов від рідних та близьких Вам людей! Щасливих і яскравих подій Вам та всього найкращого!

З повагою,
голова Студентського уряду філологічного факультету, Косцьов'ят Тарас

Ярослав Іванович Гарасим -

Ярослав Іванович Гарасим є тією людиною, котра небайдужа до життя університету, зокрема філологічного факультету, життя викладачів та студентів. Від кого, як не від декана отримаєш поради, підтримки, розуміння?

У передноворічний час, у час підготовки до Різдва, у час початку семістри та підвищеної активності на роботі, нам таки вдалось зустрітись та приємно поспілкуватись з деканом нашого факультету - добрим керівником, науковцем та взагалі хорошою людиною – Гарасимом Ярославом Івановичем.

- Звідки Ви родом?

- Народився на Прикарпатті. З етнографічного боку вчені дискутують ще й досі, чи це Бойківщина, чи Покуття, чи, може, Гуцульщина. І.Франко ж припускав, що наші терени мають звичаєву самобутність такої етнографічної групи, як Підгір'я. У сусідньому селі (с. Лесівка Богородчанського р-ну Івано-Франківської обл.) 1873 року народився Михайло Яцків. З цього приводу Степан Пушик, супроводжуючи екскурсію для учасників Міжнародного Франківського симпозиуму у 2006 році (тішу себе, що жартома), прорік: «Бачите, як вироджується Богородчанщина: раніше вона давала Яцкових – тепер дає Гарасимів».

- Розкажіть про Ваших батьків, братів та сестер.

- Мої батьки – Іван та Марія (дівоче прізвище Трінчук) Гарасим – є тими людьми, які особливо не тривожили суспільність власною соціальною поведінкою, але разом з тим усіх своїх п'ятьох дітей навчали не переступати одвічних основ традиційної моралі. Батько матері, Іван Трінчук, був дяком, організовував фестини та театральні-великодні дійства у нашому селі. У 1944 році як воїн УПА поліг у битві з «визволителями». Дід по батьковій лінії, Микола Гарасим, був теслею – відомим у селі майстром, будував хати, сповідуючи канони звичаєвої обрядовості. На жаль, помер за пару літ до мого народження. Мої сестри Ольга, Люба та Галина і брат Микола його ще пам'ятають. Вони ж самі свого часу створили власні сім'ї і виховують дітей, дехто вже внуків. Одне слово, у моїх батьків вже 16 онуків і троє правнуків!!!

- Ого, родина Гарасимів така продуктивна! А які найяскравіші спогади з Вашого дитинства, школи, університету?

- Яскравість спогадів з минулого не завжди корелює з їх значущістю для сьогодення. Відтак, зараз важко виміряти глибину психологічного сліду таких підліткових емоцій, як затуманення свідомості від цигарки у пастушому віці, мікротріумфи на районних олімпіадах з окремих навчальних предметів чи романтичні спомини з колгоспної першокурсної університетської практики. Осібно, щоправда, стоять спогади жовтневої студентської революції на граніті у 1990 році. Це була чи не перша серйозна ін'єкція національною ідеєю.

- Розкажіть про свою сім'ю: дружину, дітей.

- Моя дружина Леся закінчила аспірантуру при кафедрі української фольклористики і зараз викладає курс української мови (за професійним спрямуванням) для студентів Правничого коледжу. Найстарша дочка Іванка є студенткою 2 курсу нашого університету, шестирічна Марічка у вересні цього року отримала дебютний соціальний статус першокласниці, а трирічний Ярмо марнує підготовчі дошкільні літа здебільшого з бабусею і дідусем.

- Нам вже доводилось бути знайомими з вашими дітьми та дружиною, яка зачарувала нас своїм прекрасним голосом на святі «Пісні з викладачами». Планували в дитинстві керувати філологічним факультетом чи бути космонавтом, міліціонером...?

- Відверто кажучи, жодна з цих престижних у юнацькій свідомості

професій (космонавт, міліціонер, військовий) мене не приваблювала, бо я мав лише одним – бути професійним футболістом і стояти у воротах київського «Динамо». Щодо керування факультетом, то в дитинстві я не міг цього планувати, бо й саме слово «філологія» у цей період мого життя було як *tabula rasa*.

- Який предмет у школі найбільш вдавався?

- Напевно, історія. Хоча не було особливих проблем і з точними науками – фізикою, математикою, хімією.

- В юності були активним учасником громадської роботи чи тільки навчання?

- У радянській школі той, хто був активним у навчанні, змушений був ступати на громадську «стежу», бо інакше могли «прописочити» на піонерських чи комсомольських зборах. Тому у класі всі мали свої умовно громадські рольові функції. Спочатку, я був відповідальним за збирання макулатури, згодом – за відвідування шкільної та сільської бібліотек.

- Ви «душа компанії» чи більше учасник?

- Це залежить від самої компанії. Якщо у ній є яскраво виражений настроєвий лідер, що сипле дотепами і забезпечує комунікативний комфорт, то намагаюся не випинати власних ініціатив. З іншого боку, стихійно утворену «бездушну компанію», цілком можу очолити й сам.

- Чому філологічний факультет?

- Бо «Спочатку було слово».

- Який предмет в університеті вдавався найважче?

- Військова підготовка. По-перше, я абсолютний світоглядний пацифіст. А по-друге, у нас її викладали кадрові радянські офіцери російською, або каліченою українською мовою. Зрештою, після першого року навчання мене і мого однокурсника Володимира Галайчука успішно відрахували з військової кафедри як таких, що не змогли збагнути всіх тактичних і стратегічних премудростей інерційно все ще радянської мі-

декан нашого факультету

літарної доктрини.

- Ви проживали в гуртожитку?

- Так. За вісім років я обжив кілька помешкань у сьомому, третьому та другому гуртожитках нашого університету.

- Спортom займаєтесь? Яким? Як часто?

- Як правило, раз на тиждень ганяємо з колегами та студентами м'яча в університетському спорткомплексі. Раніше вдавалося викроїти трохи часу для партії-другої в теніс.

- Що можете сказати про сучасних студентів у порівнянні з тим часом, коли Ви вчилися?

- Я думаю, що студентська ментальність дуже повільно зазнає змін, а тому в усі часи саме зі студентством пов'язані такі ознаки суспільної поведінки, як ініціативність, енергійність, безкомпромісність, максималізм, поступ.

- Безперечно! Студенти завжди були «революціонерами». Коли Ви відкрили у собі інтерес до фольклористики?

- Тоді, коли збагнув, що саме у фольклорі закладені фундаментальні основи етнічного буття української нації. Хронологічно – це четвертий курс університету.

- Які народні традиції вам найбільше подобаються?

- Етимологічно слово «традиція» семантизується через дієслово «передавати», тобто, це те, що передає нам від багатьох поколінь наших предків як колосальний досвід і важливі знання про світ – мікрокосмос і макрокосмос. Відтак у процесі етногенезу відбувся конкурсний відбір поведінкових норм, а найбільш виважені з них і досконалі набули статус народних традицій, жодна з яких не може не подобатись.

- Ярослав Івановичу, в наш час все швидше зникають народні обряди та традиції. Без цього ми не може-

мо бути повноцінними українцями! Як можна виправити ситуацію?

- Затирання народних обрядів та звичаїв – це об'єктивний процес в умовах інформаційної розгерметизації і всеохопного доступу до ме-

режевих комунікацій. Формально-демонстраційне сповідування певних ритуальних дійств не врятує ситуації. Потрібно культивувати ті моральні імперативи, які закладені в нашій національній культурі, етноетичною домінантою якої є гуманізм як прояв найвищої поваги до людини – вінця Божого творіння. Не забуваймо, що ще в XI столітті в одному з перших кодексів наших законів «Руській правді» не було смертної кари. Цивілізована ж Європа прийде до цього лише у XX столітті.

- Ви успішно захистили докторську дисертацію. Скільки часу ви працювали над нею?

- Збирати матеріал до майбутнього докторського дослідження я розпочав у 2000 році. Відтак, 10 років праці у вільний від відпочинку час вилилися у монографію про етноестетику українського пісенного фольклору, основні положення якої я захистив 28 жовтня в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

- Крім статей, монографій і загалом наукових праць, Ви пишете прозу чи поезію?

- Я належу до тих філологів, які не хворіють на письменницьку «сверблячку», бо не знаходжу в собі тих ресурсів, які могли б вилитися у щось авторськи оригінальне і неповторне. Проте, не відмовляю собі в задоволенні інколи забавлятися римою в деяких присвятах, побажаннях тощо. Зокрема, працюючи вчителем української мови та літератури в кравецькому училищі №28, я написав близько двадцяти таких побажань у випускні альбоми своєї улюбленої групи. Одне з них: «Бажаю так життя скроїти і вдало так його пошити, щоб було потім що носити».

- Чи схвалюєте ви болонську систему?

- Кожна освітня система має свої переваги і недоліки, болонська у тому числі. Принципово важливим залишається те, щоби студенти були максимально мотивовані навчатися, а викладачі навчати.

- Що Ви б змінили у сучасній освіті?

- Міністра.

- Влучно! Чи знаходиться багато часу у Вас, як науковця та керівника, на сім'ю?

- Весь мій вільний час належить родині і друзям.

- За якими принципами виховуєте своїх дітей?

- За тими, на яких виховували мене мої батьки. А це у першу чергу засади здорової етнічної моралі та християнської етики.

- Чим ви займаєтесь у вільний час?

- Росту разом з моїми дітьми.

- Що ж, ми дізнались багато цікавих моментів з Вашого життя. Щиро дякуємо за приємно проведений час та відверту розмову.

Бажаємо доброго здоров'я та радості від дітей!

розмову вели
Наталя ШВЕЦЬ
та Тарас КОСЦЬОВ'ЯТ

Інтернаціональне Різдво!

Ось і наближаються до нас довгождані зимові святкування. Кожен із нетерпінням чекає на них цілий рік, адже це Новий рік, Різдво і далі ряд можна продовжувати, але, думаю, кожен знайомий із рідними українськими традиціями. Зате не всі знають, як відбуваються ці події в наших слов'янських сусідів, а різниця є. Кожна країна має свої особливості в святкуванні Різдва та Нового року. Всюди є свої родзинки, на які варто звернути увагу. За допомогою я звернулася до викладачів кафедри сходознавства, а також слов'янської, польської та російської філології.

Польща

Тут святкування починається з посту, який називається адвент. В цей час, а саме шостого грудня, до дівчорі приходить святий Миколай. Також в період посту відбуваються реколекції, сповідь, приготування подарунків і, звичайно, приготування Святої Вечері. Вігілья (Святий вечір) у Польщі починається з прикрашення ялинки. Саме двадцять четвертого грудня поляки їдуть у ліс за різдвяним деревом. Ця традиція у них збереглася ще з давніх часів. Також обов'язковий предмет, який повинен висіти над столом на Святий вечір, – це подлазник – декорація із соломи, яка прикрашена кольоровим папером. Особливі традиції є в накриванні столу. Під скатертину кладуть сіно, і на столі повинно стояти на одну тарілку більше, ніж є людей у

домі. Це робиться для несподіваного гостя. При першій зорі наступає Вігілья. Починається вона із спільної молитви, читання фрагментів Святого Письма. Потім співають першу коляду і діляться оплатком (хлібом, який зроблений із манки і води). Далі починається частування. Обов'язкова страва – риба. У цей же день в центрі Кракова ставлять шопу, яка стоїть до другого лютого. Після Вігільї ходять колядники і театри з декількома персонажами.

На саме Різдво, двадцять п'ятого грудня поляки спілкуються з родиною та святково обідають. Також у них зберігся обряд посівання в хатах вівсом на свято Степана, яке припадає на дев'яте грудня. Закінчується святкування Божого Різдва другого лютого.

Македонія

Ця країна також досить цікава своїми традиціями. Тут ще збереглося багато міфологічних вірувань, і навіть корінні жителі Македонії не можуть розрізнити, що ж взято з міфології, а що з релігії. Свят-вечір і Різдво тут відзначають так, як і в Україні, – шостого та сьомого січня. Починається в них все святкування ще день перед тим, коли розпалюють на вулицях великий вогонь і всі сусіди сходяться для того, щоб разом повеселитися. Під час цього дійства проходить особливий ритуал. Кожного року організатори святкування печуть великий хліб із монетою всередині. Люди, які зібрались на вулиці, відламують по шматку. Кому попадеться хліб з монетою, буде здоровий цілий рік, але він також ще має провести святкування

наступного року. Ще одна традиція, якої дотримуються в Македонії, – це частування ракією. Так називається македонська горілка, яку розводять із цукром і вживають її обов'язково теплою. Також у цей день всі жителі вулиці накривають стіл, за яким і проводиться святкування.

На Святий вечір у цій країні вранці діти ходять колядувати, їх пригощають каштанами, які в Македонії є їстівні, яблуками, а також солодощами. Що ж до вечері, то в них є лише одне обмеження – не їсти м'ясних страв, переважають на святковому столі голубці по-балканськи. Особливим символом Різдва є суха гілочка дуба, яку прикрашають і ставлять

саме в цей день. Що ж до ялинки, то її також ставлять, але на Новий рік. На саме Різдво заведено бути вдома зі своєю родиною і не ходити в гості, оскільки Різдво – родинне свято.

На старий Новий рік у деяких селах ще збереглися народні театри, які називаються бабарі. Ця

Іран

В арабських країнах, Ірані та багатьох тюркських народів Новий рік святкують двадцять першого березня. Але тут він називається дослівно **Новий день** або **Ноуруз**. Традиція святкування цього свята пішла з Ірану ще дві з половиною тисячі років тому. В цей день припадає весняне рівнодення. Святкують Ноуруз переважно два тижні. В Україні це свято не проходить повз кримських татар. За традицією, у цей день повинна бути хата підметена, сусіди вітають один одного, прощають усі провини та образи, одягають новий одяг. В іранців заведено готувати дванадцять страв на букву «С». Наприклад риба - самак, часник

- сір та інші. На Новий рік читають деякі розділи Корану, а також беруть збірку віршів поета Гафіза і ворожать, навмання читаючи два рядки, які можна по-різному розтлумачити.

Ще є така традиція, коли по селу ходить ціла юрба жартівників, заходять в доми, вітають і співають пісні. Далі збираються у великій хаті і зачіпають дівчат. У цей момент вони промовляють один до одного, і це виглядає, як маленький театр. Виходять дівчина та хлопець і говорять: «Ти маєш чорні очі, хай я буду жертвою за тебе, ти маєш дім, скажи, де ти живеш, і я буду твоїм гостем». А дівчата відповідають: «Потерпи, потерпи». Також у святкування Ноурузу входить найрізноманітніша

ворожба. І головне, згадують тих, хто помер. На другий день ідуть на цвинтар і кладуть їсти померлим. Це не є виключно християнське свято, а хліборобське, тому його святкують як християни, так і мусульмани.

Росія

Різдво в Росії святкується 7 січня (9 місяців після Благовіщення). Святу передують сорокаденний піст. У переддень Різдва жителі дотримуються

строгого посту. Забороняється їсти будь-яку страву, за винятком

“сочива” (хлібні зерна і фрукти), саме тому цей день в Росії називають “Сочельник”. Піст триває до появи на небі першої зірки. Опісля всі йдуть до церкви на різдвяне богослужіння. По закінченні служби на середину церкви виносять ікону Різдва та свічку, яка символізує зірку над Вифлеємом. Церкву і хати відповідно прикрашають різними декораціями. Також в оселях прикрашають ялинку, яка є символом Різдва. Як тільки зірка з’являлась на небі, починалася святкова вечір. Столи накривають чистою скатертиною. На різдвяному столі повинно бути дванадцять страв. На святки з давніх років було прийнято одягатися у

все нове, влаштовувати веселі ігри, ходити по хатах і будити людей, які спали, вітати всіх зустрічних людей з Різдвом, жартувати, співати пісні. Закінчувались колядки катанням із гірок та спільним бенкетом. Кожна сім’я чекала колядників, готувала для них частування і слухала коляди.

Також жителі Росії вірять в знаки долі. У них до Нового року і Різдва є певні прикмети. Якщо в цей день з людиною щось траплялося, то буде так продовжуватись цілий рік, якщо хтось чхає – на благополуччя. На Різдво сніг – до урожайного року, зима без снігу – не буде хліба.

Хорватія

Жителі Хорватії святкують Різдвяні свята двадцять четвертого та двадцять п’ятого грудня. На Святий вечір прикрашалася ялинка. До кінця 19 століття була ще така традиція, що дерево ставили поза хатою і запалювали, де збиралася ціла родина. В одинадцятій годині вечора відправлялася літургія, під назвою **полночка**, яка повинна була закінчитись до півночі, адже це вже починався новий день – різдвяний.

Також тут прийнято не їсти на Святвечір м’яса. Основна їхня страва - риба, яка називається **бакалар**. У деяких частинах країни в цей день готують запечену індичку з млинцями. Також на столах є багато солодкого. Жителі печуть тістечка, горіхові рулети, маківники. Характерною є страва сарма, яка є подібною до наших голубців.

Закінчуються зимові святкування святом Трьох королів, яке припадає на шостого січня.

До свята Миколая філологи віднеслись серйозно та відповідально. Філологічний факультет є досить великим, тому вирішили провести декілька благодійних акцій. Організацією акції «Подаруй дітям казку» займалися студенти першого курсу, благодійна гра «Що? Де? Коли?» була проведена завдяки зусиллям Марії Мазур та Остапа Радейка, збір коштів на змаганнях з міні-футболу – Марті Батринюк та Юлії Усатюк, до збору подарунків для Винниківського дитячого будинку були залучені студенти 2-5 курсів, акція «Обійми задарма» відбулась завдяки старанням організаторам конкурсу краси філологічного факультету. Роботи було багато, та ще більше нам повернулось добра через посмішки та радість тих, хто так потребує нашої уваги!

«Обійми задарма»

«Свято наближається, свято наближається!!!» - лунає чи не на кожному каналі телебачення. День св. Миколая пробуджує у всіх передноворічний настрій. Свято добра, усмішок та мандаринок. А ще, ледь не забула, свято обіймів! Скажу навіть більше - безкоштовних обіймів!

Мабуть, всі, хто не знає, про що я, почали роздумувати над сенсом вищесказаного, але зараз я все розкладу по полицках. 19 грудня, в день св. Миколая, представники студентської ради, профбюро філологічного факультету спільно з учасницями та організаторами проекту «Міс філологічного факультету» проводили акцію «Обійми задарма». Такі безкоштовні обійми можна було отримати біля новорічної ялинки нашого міста. А ще учасники акції роздавали солодощі. Охочих отримати цукерочки і

дуже приємно).

Незважаючи на сувору зимову температуру повітря, веселі організатори акції зробили і собі невеличкий подарунок. Як не дивно, ним стала мандаринка, яку ми поділили на всіх (і навіть

обійми було чимало.

Дівчатка в червоних шапках обіймали не лише дітей, але й дорослих. Адже для отримання радості вік не є обмеженням! На жаль, траплялися люди, котрі не підтримували нашої акції, ставились до цього надто скептично, не розуміючи мети цього флешмобу. Багатьох з таких перехожих нам вдалося переконати в протилежному, і вони навіть дозволили себе пообіймати (насправді це було

нашому оператору перепав найбільший шматочок, адже він не тільки змерз в руки, але й добряче набігався за нами з камерою).

Даруючи настрій переходимо, ми дарували настрій і собі! Не будьте скупими на обійми, завжди усміхайтесь і діліться щастям з іншими бо незабаром Новий Рік та Різдво Христове, свята наближаються!!!

Обійми дарувала і
Наталка ШВЕЦЬ

Благодійна гра Що? Де? Коли?«

16 грудня 2010 року, майже напередодні свята Миколая, у конференц-залі нашого університету вже четвертий раз поспіль відбулася благодійна гра «Що? Де? Коли?», організатором якої виступив філологічний факультет.

За доброю щорічною традицією кошти, зібрані з добровільних внесків учасників, а саме 705 грн., були передані в Самбірський дитбудинок для купівлі необхідного спортивного обладнання.

Серед дванадцяти команд учасниць були як новачки, так і ветерани-інтелектуали. Зокрема, переможцем стала НеХілла команда, гравцями якої були представники команд Інтелект Ліги та Ліги Претендентів ЛОЛІТ.

Переможці отримали символічні призи, проте найбільшим подарунком для всіх, хто брав участь у цій благодійній грі, була нагода вкотре потренувати свої мізки, відчуття напруженої атмосфери змагання та

приміряти на себе роль помічників св. Миколая.

Приємний ігровий вечір не змогли затьмарити навіть така дрібна проблема, як відсутність освітлення. На щастя, грати при свічках не довелося, оскільки світло дивовижним чином з'явилося саме до початку заходу, а куплені однією з команд свічки залишилися чекати свого темного часу.

гру відвідала
Женя ПРОКАЗЮК

ДИТЯЧА ЕПІСТОЛЯРІЯ

Очі. Кожного разу, коли невеличка група студентів нашого факультету їде в Самбір у дитячий будинок «Любисток», вони з нетерпінням чекають моменту, коли побачать дитячі очі. Сповнені щирого концентрату радості – у наймолодших Юлі та Віталіка (по шість років), невміло прихованого, засоромленого почуття щастя з домішками недовіри – у дітей середнього віку та дивною сумішшю надії з сумом – у найстарших.

Хвилювання. Хоча цілу дорогу ніхто про це не говорив.

А ось і сам сиротинець «Любисток». Біля входу нас зустріла якась приємна жіночка і спитала: «Від кого ви?». А ми, з повними пакунками у руках і святковими шапками на головах, відповіли: «Як від кого? Від святого Миколая!»

Діти вже чекали нас у кімнаті відпочинку, чемно сидівши на дивані. Узгодивши дії, ми вийшли з піснею про Миколая до дітей. Почали ба-

витись. Як на диво, участь в іграх брали всі. Ставало тепло, коли вони посміхались до нас, а ще тепліше, коли молодші розповіли нам віршички. Це була наша спільна «співпраця», яка завершилась «іскрою любові». І ми справді передали цей маленький вогник один одному.

І ось настав бажаний момент. Діти по-черзі отримували подарунки від святого Миколая. Наймолодша, шестирічна Юлічка, розпакувавши свій подарунок, спитала: «А де мій мобільний телефон?». Ми відповіли, що Миколай, мабуть, забув покласти його у пакунок. На що вона нахмурилась свої маленькі брови з питанням: «Як це так Він міг забути?».

Після того, як роздали подарунки, більшість дітей пішли на верх, в іншу кімнату. А за реакцією решти дітей ми залишились спостерігати. Скажу чесно, їхнє задоволення – найкраща емоція для нас.

І ще одне. Для нас це не просто щорічний обряд. Для нас – це можливість побачити радість тих дітей, усмішки яких є найщирішими. Це змога подарувати їм частинку любові, якої їм так вистачає. Змога вселити хоч трішки віри у себе і подарувати підтримку. Щиро вдячні всім за будь-яку допомогу, співпрацю і підтримку. Для цих дітей це справді важливо. Пам'ятайте, добро повернеться до бром!

Посланці св. Миколая
Марта БАТРИНЮК
та Уляна ШЕЛЕМЕЙ

5 грудня було теж саме. Коли наближаємось до дитячого будинку серце якось збуджено калатає і тебе обов'язково накриває з ніг до голови хвиля переживань і нетерплячості.

Заходимо. У коридорі порожньо. Зазираємо до кімнати з телевизором і бачимо, що більшість хлопців по телеканалу ТЕТ дивляться мультфільм «Черепашки Ніндзя».

«Вимкни телевизор, Володю», - говорить один із найстарших.

Приходить вихователька, відводить нас у навчальну кімнату, де збираються всі діти і ми говоримо банальні слова, які є своєрідним містком до зближення, про те, що ми, посланці святого Миколая, прийшли допомогти їм написати листи з проханнями до нього.

А діти готові. Давно готові викласти на папір швидкою писаниною свої, далеко не прохання, а швидше потреби. Один хлопчик вже написав лист до «Св'ятого Миколая». Давно. І поки ми роздаємо папір, олівці та ручки, він шукає і не може його знайти. Пальці швидко перебирають шкільні підручники з фізики, географії, історії, гортають зошити зі смішним кривим почерком, відкривають нижні тумбочки... і знаходять! Хлопчик міцно тримає конверт і соромиться віддати. Потім відкриває його і щось дописує. Знову заклеює. Віддає. Очі при тому світяться і посмішка виказує радість і гордість, що він, Степан, лист здав найшвидше.

Всі діти знають, що у першій частині листа вони мають розповісти про себе, а вже потім просити подарунки. Через цю першу частину написання листів займає у них набагато більше часу, ніж їм би того хотілося. Та вони пишуть. Старанно малюють малюнки, акуратно роблять конверти, здібно приклеюють образки святих. Наймолодшим писунам, які плутають літеру «і» з «ї» ми допомагаємо. Поки засоромлене хлоп'я з блакитними безневинними очима пише, що хоче одну апельсинку, дівчинка його ж віку вже списала цілий аркуш.

Написали. Всі листи зібрані до купи і святой Миколай вже чекає на них.

«До побачення», - стримано попрощалися старші.

А молодші ховали очі, мняли пальчики і не хотіли, щоб ми їхали.

Діти не виглядали у вікна, не проводжали нас поглядом, не махали руками, як це було першої поїздки, але ми майже відчували трепетний стукіт їхніх сердець і читали у погледах, що вони чекають на нас знову!...

...Шістнадцять листів. Шістнадцять дітей. Шістнадцять подарункових пакетів. І знову дорога в університетській маршрутки у місто Самбір. Середина нас легеньке тремтіння і переживання, але ми раді. Раді, бо їдемо до дітей, віддати їм їхні бажання і прохання, які вони позичили нам у формі листів. А чи сподобається їм те, що ми їм веземо? Ми ж не так добре знаємо їхні смаки, уподобання, їх самих.

Мова. Українська?

Сучасна українська мова?

І сміх, і гріх, і сльози, і біль. Але вона все ще є. Впевнено жевріє, виборюючи собі місце у сферах нашого життя, духовного, політичного, культурного. Палкі вуглики української мови, розжарені на патріотизмі, так і норовлять розпорошитися по всій території України і потрапити в серце і розум кожного українця. Аби кожен житель “від Сяну до Дону” самоідентифікував себе українцем із віхою історії за плечима, яку потрібно ще не раз переосмислити через призму власне патріотизму та глибокого свідомого націоналізму. Зрештою, лише самоідентифікація кожного окремо, як українця, носія української мови, її хоронителя, зможе привести до чогось путнього. Якщо ж ці всі функції перекласти на одну людину, хай то буде президент, міністр, депутат чи герой-обранець із народу, то ніякого дива нам із того не буде. Бо, коли справа стосується патріотизму, то один у полі не воїн. Його зламують, поб'ють і викинуть на глум та погрозу решті заворушників.

Тому внутрішня самоідентифікація і свідомий пошук своїх національних пріоритетів – те, що повинен зробити кожен. Уже сьогодні. Уже зараз. У цю хвилину. В цю секунду. Чому?

Бо історія. Бо культура. Бо політика. Ці три гілки – квінтесенція розвитку будь-якої держави. Вони мали б гармонійно сплітатись в одну міцну площину, яка стала б хорошим базисом для становлення та функціонування державної мови - укра-

їнської. А натомість – хаос. Кожна з гілок має свою траєкторію розвитку, недотичну з іншими. Українська мова, саме та ланка, яка могла б їх об'єднати, навпаки кидається в народ як яблуко розбрату, стає цілком та інструментом політичних агітацій. Те, чи не одне беззаперечне, що ми маємо, самі ж перетворюємо в щось

сумнівне та нестабільне.

Так, ми нація, яка впродовж принаймні трьох століть проіснувала фактично в режимі постійного геноциду, етноциду і лінгвоциду. Але спромоглася вибороти себе і свою мову. Вибороли і забули, пустили на самоті, на саморозвиток. Забули обіцянки любити і леліяти?

Неорадянська пропаганда – ідеологія нашої сучасної влади. Бо вона вийшла із совдепімперської дійсності. Чи вийшла совдепімперська дійсність із них? Ні. Чи вийде колись? Не факт. Потрібна заміна політичних гравців, як у футболі. А поки що... У їхньому політичному коді не зафіксовано потрібність поважати і любити своє. А навіщо? Є брак національної свідомості. Є змішане знання української і російської мови. Є суржик. Так легше. Змирилися.

Отак і живемо. Мова-чужинець паразитує на нашій українській мові. Мова-паразит, якої можна позбутись, але ми цього не робимо. Тому що потрібно надто багато сил і любові до рідної мови, потрібна зібраність і цілеспрямованість. Потрібне відчуття патріотизму, свідомого, справжнього, а не патріотизму із політичних буклетів чи комерційної реклами.

Ми або надто гуманні, або надто несвідомі, або надто дурні. Ми так легко віддаємо свою мову на довге і нудне поїдання російській. Підписали законопроект, виділили російській мові ще більше законного місця,

українська ж мова лояльно, тактовно посунулася. А ми обурено мовчимо. Споглядаємо.

Хоча в народі кажуть: “Кожна палка має два кінці”. Та якщо в історичній і політичній сферах питання української мови досягло свого критичного апогею, то у сфері культурній, на мою думку, українська мова Є. Нею пишуть, нею автори спілкуються з читачами, спілкуються між собою, друкують критичні статті, створюють патріотично забарвлені журнали. З-під їхнього пера (чи радше клавіатури) вилітають україномовна проза, поезія, драматургія. Література якісна, писана якісною українською мовою, якісними авторами. Є.

Самосвідомість. Активна участь, а не пасивне споглядання. Кожен окремо вирішує долю української мови і, водночас, усі разом. Це питання консенсусу і спроможності до нього дійти.

Чи є українська мова єдиною державною? Так. І історія на моєму (нашому) боці. Неправильне ж її трактування чи подання – це вже проблема історичних дискурсів. Я ж пропоную відірватись хоч на хвилину від буденності і звернутись до українця в собі, якого ви вже приспали мелодіями російського телебачення на українських екранах. До українця з українською душею, українськими історичними болями, українськими думками, українським світоглядом, українською ментальністю... Усе в нього українське. А мова?

Катерина ФІГУРА

ДРУЖБА сильніша за діагноз

Під такою назвою наш університет першого грудня вшанував всесвітній день боротьби зі СНІДом. Члени студентського самоврядування географічного факультету організували лекцію на тему СНІДу, де кожен охочий зміг дізнатися корисну інформацію про хворобу від соціального працівника Львівського центру СНІДу Марії Кандиби.

СНІД, або Синдром набутого імунodefіциту — важке інфекційне захворювання, спричинене вірусом імунodefіциту людини (ВІЛ), який вражає її імунну систему. За добу у світі чотириста тисяч осіб заражується цією хворобою. За підрахунками спеціалістів на сьогоднішній день більшість заражень інфекцією є саме статевим шляхом, менше через кров та приймання наркотиків. Деякі люди, в яких можливий цей вірус, навіть не підозрюють про його перебування в організмі та свято вірять в те, що ця проблема їх не торкнеться. Безсимптомна стадія може тривати від одного до п'яти років. І весь цей час людина може передавати хворобу своїм рідним, якщо ж не стане на обстеження і не почне лікуватися. На четвертій стадії симптоми починають проявлятися зниженням ваги та підвищенням температури.

Перші випадки СНІДу виявили у 1981 році. Якщо припустити, що повинно пройти 10 років від проникнення вірусу в людський організм до початку хвороби, виходить, що перші випадки інфікування відбулися у 70-ті роки. Що ж тоді відбулося? Людство почало активно мандрувати. За версією професора Шермана, могло трапитися таке: наприклад, поїхали французи займатися екзотичним коханням до якоїсь африканської країни і вірус, що був безпечним для африканців, став смертельним для

європейців. А потім, видозмінений і для жителів Африки. Аналоги існують — досить безпечні у Європі кір та скарлатина, стали смертельними для індіанців.

На сьогоднішній день немає такого препарату, який би вилікував цей вірус назавжди, але зараз є центри, які підтримують таких людей і надають безкоштовну допомогу ліками та бесідами, що допомагають прожити якомога довше. У Львові є

семи країн. Такі дані оприлюднила Марія Кандиба. Але є дуже високі темпи виявлення хвороби, і особливо це стосується сходу. Зараз зафіксовано 440 тисяч ВІЛ-інфікованих людей.

У нашій країні діє державна програма по боротьбі зі СНІДом. Глобальний фонд боротьби зі СНІДом, виділяє великі кошти, на які закуповують препарати. Взагалі лікування цього статусу є досить коштовне. Це близько тисячі доларів. Та кожна людина, яка звернулася по допомогу у спеціальний центр може лікуватися безкоштовно.

Сьогодні багато відомих зірок та впливових людей підтримують такі кроки боротьби зі СНІДом і допомагають подолати недугу. Зокрема, відомий фонд Олени Пінчук затівав акцію на такому масштабному показі, як Fashion week. Кожен із тридцяти двох дизайнерів створив

обласний центр СНІДу, де за словами Марії Кандиби, соціального працівника цього закладу, на перше жовтня 2010 року було зафіксовано 1722 особи ВІЛ-інфікованих, але насправді їх є набагато більше. В центрі на обстеженні стоїть тридцять три ВІЛ-позитивні дитини, найстаршій з них — вісім років. Проте зараз медицина дійшла до таких результатів, що ВІЛ-інфіковані матері, приймаючи потрібні препарати, народжують здорових дітей

Зараз у Львівській області діє мобільна амбулаторія, де можна пройти швидкий тест на ВІЛ. Також тут є безкоштовний обмін шприців для тих, хто вживає наркотики. Адже наркомани гроші на героїн знайдуть завжди, а шприци беруть ті, які попадуть під руку, а ще гірше, коли вони передають їх один одному.

На щастя, Україна посідає не найперші місця у списку з двадцяти

по одному костюму мілітарі в знак протесту проти СНІДу. Декілька разів Україну відвідав екс-президент США Білл Клінтон і в своїх виступах закликав проходити тести на ВІЛ/СНІД. Він зазначив, що зараз існує багато ліків, які дозволяють жити нормальним життям, регулярно їх приймаючи, адже — «це злочин» в молодому віці померти від цієї хвороби.

У Львові спостерігається захворюваність на СНІД, але порівняно мало людей проходять обстеження на цю хворобу. В нашому місті є декілька організацій, які підтримують людей із таким статусом. Це Львівське відділення всеукраїнської мережі людей, які живуть з ВІЛ, благодійний фонд «Самос» та «Аванте». Також долучається до цих центрів, а саме проводить соціальний супровід для ВІЛ-позитивних людей, шпиталь Шептицького.

Христина ПАРУБІЙ

Незборима

Ірина Калинець – активна учасниця громадських і політичних подій, невтомна і енергійна жінка, яка за свої свідомо сконструйовані і виявлені політичні погляди, прагнення і дії була арештантом брежнєвських таборів 1972-81 рр. Поетка, дослідниця історії і літератури у 1998 році ще й удостоєна високого звання “Героїня світу”, а в 2000 році орденем Княгині Ольги третього ступеня. Вона впроваджувала зміни у державному парламенті, будучи депутатом Верховної Ради України Першого демократичного скликання.

Із нагоди 70-річчя з дня її народження 6 грудня 2010 року в актовій залі нашого університету відбулося урочисте святкування, відзначення ювілею цієї невтомної працівниці – Ірини Онуфріївни – борця і захисника українських традицій, української культури, української демократії.

Щоб привітати 70-річну ювілярку, прийшло безліч людей, як друзів, так і прихильників, як студентів, так і викладачів. Серед них можна було впізнати багатьох товаришів, з якими нестерпно і гірко іменинниця проводила свій час в ув'язненні, адже відомо, що була засудженою за антирадянські настрої і діяльність на 6 років арешту в таборах строгого режиму і на три роки заслання. Моторошні роки тюремних поневірянь минули, і зараз раді бачити її побратими – колишні політв'язні: Мирослав Маринович, Стефанія Шабатура, Юрій Шухевич, Ольга і Михайло Горині, Дарія Гусяк.

Можна було побачити також

багатьох представників львівської інтелігенції: Богдана Сороку, Павла Хобзея, Галину Івасюк, Тетяну Воробкевич, Василя Качмара, Любомира Крису, Марію Людкевич, Романа Дідулу, Петра Шкраб'юка.

Цього вечора багато людей зверталися із вітальним словом до іменинниці, але першим, хто привітав вельмишановну Ірину Онуфріївну, був ректор університету Іван Вакарчук. Своєю промовою він широко висловив подяку громадській активістці за палку працю, за виховання молодого покоління, репрезентацію того, як потрібно боротися за українську мову, культуру.

За своє активне політично-військове життя пані Калинець робила все для того, щоб імена українських науковців і представників культури не канули в болоті радянської зневаги і не зникли наші аборигенно сформовані ідеали під тиском совєтської номенклатури. Також Іван Олександрович висловив

своє захоплення тими стійкими принципами, які Ірина Калинець завжди проповідувала і яких дотримувалась. Зараз вона опікується дитячим сиротинцем, військовим ліцеєм, музеєм-меморіалом «Тюрма на Лонцького». За багаторічну плідну діяльність Іван Вакарчук відзначив Ірину Онуфріївну Калинець Подякою ректора.

Також звучали привітання, слова подяки від завідувача кафедри української літератури професора Тараса Салиги, Героя України Бориса Возницького, декана філологічного факультету ЛНУ ім. І.Франка Ярослава Гарасима, Ірини Ключковської – директора Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою НУ «Львівська політехніка», від історика Руслана Забілого.

Доповідачі зазначили, що Ірина Калинець продовжує вести активну боротьбу проти українофобів, а полковник Роман Саяк, який керує ліцеєм ім. Героїв Крут, наголосив, що саме завдяки Ірині Онуфріївні ліцей отримав таку почесну назву.

До привітань усіх вищезазначених осіб приєдналися також і хор «Ліцей», квартет народної капели бандуристок. Камерний оркестр народної капели «Трембіта» під керівництвом Миколи Кулика виконав «Te Deum». Приєднавшись до оркестру, хор цієї капели виконав також «Пісню Мойсея». Передріздвяним настроєм наповнила зал «Різдвяна колядка» композитора Михайла Мануляка на слова Ігоря Калинця. Перед благословенням священика УГКЦ Ірина Калинець подякувала всім сердечно, починаючи від однокласниць і закінчуючи народною капелою «Трембіта».

Вечір завершився поетично-пісенною композицією акторки і співачки Наталії Половинки, яка своїм потужним мелодійним голосом проїняла усіх учасників святкування. А насамкінець ювілярка зробила гостям подарунок: нову книжку та журнал для дітей «Світ дитини» з казкою для дітей.

захід відвідала
Соломія КОВАЛІВ

Новий погляд

«Записки на зап'ястках»

Леся Воронюк

Я завжди боявся цвіту.

Я чекав його дуже напружено.
Особливо у лютому.

Я думав – той цвіт зачекає на мене, але цвіт ніколи не хотів чекати. Він вибухав сам по собі, а я потім довго хворів тим цвітом. Втеча в свідомість, і я непритомний бродив вулицями, і сам себе картая за втрату цвіту. Якби не втратив, то й не карав би сам себе. А то ж просто прозівав. Але ж я таки напружено чекав – боявся заснути, не посмів навіть очей стулити, стояв і дивився крізь шибку вікна, навіть фіранки не опускав. І лишень підняв погляд на небо, бо там місяць, а цвіт – раз – і вибухнув.

Ну хоч сядь та плач: зацвів і все тут. Ну що ж тут вдієш.

Особливо мстили мені дві черешні на початку Зеленої. Вже тридцять років, кожного лютого я даю клятву припантрувати, коли вони почнуть цвісти, а вони серед ночі, коли втомлюся спати, коли ніч замучу сном, а сон мене замучить, візьмуть і зацвітуть, і вже на тому цвіті рої бджіл ввихають під місяцем. І хто тих бджіл так рано розбудив? То, видно, їхня матка на зло розбуджує бджіл на Підзамчі, і вони розроюють цвіт...

Ходжу серед цвіту і боюся торкнутися цвіту. Той цвіт поїдає частку моєї суті. Цей цвіт пропалює мені душу, і я навесні стаю весь безцвітний.

Я – безцвітний, а докілья буяє цвітом. Той цвіт такий могутній, що він навіть заглушує мій упертий голос, який не може пробитися крізь пласти цього рожевого божевілья.

Той цвіт несамопитий, він ще розкішніший від самої смерті.

Боже, як я боюся вибуху того цвіту весни на початку Зеленої.

Павло ФЕДЮК
підготувала

Катерина КУЧЕРОВА

...нещодавно на дні старої скрині я знайшла декілька жмень яскравих намистин. Я вирішила низати їх на нитку і носити, як найдорожчу прикрасу. Своїми яскравими спогадами і враженнями про Львів їх розмальовували письменники.

Пісня про Львів

Маленький Лондон, крихітний Париж,
Покритий млою, ти тихенько спиш.
Не підберу для тебе кращих слів,
Ти мій єдиний, найдорожчий Львів.

Вже північ відбиває срібний бій,
А ти отут, мов місяць, мерзни й стій.
Трамвай десь там далеко заблукав,
Чомусь на мене він не зачекав.

І знову станеться історія така,
Мене не пустиш ти до літака.
Залишу все і знов сюди вернусь,
Собі на зло і на біду комусь.

Ой що ти робиш, любий, дорогий?
Який б не був, та все одно ти мій.
Чому ти плачеш і чому дощиш?
Який там Лондон і який Париж?

Наталя КРИНИЧАНКА
(альбом "Я кохаю цього чоловіка")

Осінній Львів хочеться облизувати, як медяник. Для нього осінь не шкодує ані жовтків, ані хризантем, ані кориці. Тут добре бути. Тут добре думати. Тут є про що думати. Тут є за ким шкодувати. Тут хочеться шкодувати. Щоби було гірко-гірко і солодко-солодко водночас. Тут можна притулитися до старих кам'яних стін і слухати, як кожен камінь шепоче про своє лицарське кохання, а у закоулках живуть відьми. Тут багато закоулків, а отже, і відьом. Вони шелестять листям, а ночами перекочують через мости золоті монети, ті, що ще тисячу років тому давали маланкарям.

Тут трамвайними стежками ходять привиди старих трамваїв. Вони не можуть змінити свого маршруту, мають єдиний напрям - вперед.

У дощ люди перестрибують із книги на книгу і так добираються до кав'ярень. А там – теж книги. На них подають солодке, накривають киплячий суп, кладуть під голови замість подушок, на голови – замість вінків.

Книги всюди...

Тут добре бути. Тут добре думати. Тут є за ким шкодувати. Тут можна бути каменем, відьмою чи приви́дом, і все ж по-людськи любити.

ОЛЕСЬ САНІН: «ТРЕБА БУТИ МАКСИМАЛЬНО ВПЕВНЕНИМ У ШЛЯХУ, ЯКИЙ ТИ ОБРАВ»

Мабуть, не кожен з українців знає, хто такий Олесь Санін, не враховуючи кінолюбів, адже вони, гадаю, відчують якусь певну гордість за цього режисера. А йому і справді є чим похвалитись.

Олесь Санін - український кіно-режисер, актор, оператор, продюсер, музикант і скульптор, загалом, людина із широким колом захоплень. Народився 1972 року на Волині. Закінчив Київський державний інститут театального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого, досягнув дві спеціальності. Проходив стажування в Голандії та США. Продюсер понад 20 документальних фільмів (виробництво "Internews Network", "Canal +", Канал "1+1", НТБ, ТНТ, POLSAT, DALAS studio, IKON, PRO Helvecia). Оператор трьох документальних стрічок. Як режисер поставив документальні й ігрові короткометражні фільми "Maestro", "Матінка Надія", "Буря", "Зимно", "Пустинь", "Akwarel", "Нація. Лемки", "Гріх", а також 6 документальних серіалів та програм. Крім цього, Санін робив ролики про Україну тоді, коли наша країна приймала Євробачення.

Музика також займає значну частину життя нашого режисера. Він грає на бандурі, торбані, колісній лірі, і продовжує волинську лірницьку традицію. Деякий час виготовляв музичні інструменти, успадкувавши ремесло від діда. Під псевдонімом Олесь Смик входить до Київського кобзарського цеху.

Олесь Санін таки вирішив зняти повнометражний фільм, і що найцікавіше, його перша спроба принесла успіх, та ще й який - вперше український фільм під назвою «Мамай» у 2003 році був номінований на премію "Оскар"! І це при тому, що на зйомки було витрачено всього 24 дні, а бюджет стрічки за міжнародними стандартами просто мізерний - 280 тисяч доларів. За цей фільм режисер

отримав 15 премій!

«Мамай» - це українське кіно нової ери, це наш арт-хаус, це наше мистецтво. Сюжет ґрунтується на двох епосах: українському і татарському, при цьому здійснюється авторська інтерпретація історії про козака Мамаю. За основу взяли «Думу про трьох братів азовських» і також «Пісню дервіша про трьох доблесних мамлюків». Як згадає і сам режисер, фільм його не задумувався як комерційний, ніхто собі не ставив за мету зробити так, щоб геть усі були вражені та захоплені. Цей жанр просто має свого відданого глядача, який і вчетверте буде дивитися його із затамованим подихом.

Олесь Санін заявив: «Мені був приємний прецедент того, що фільмом цікавляться люди, цілком далекі від того, що називається «українська ідея». Можливо, одного дня ці люди таки зрозуміють, що ж воно таке. Коли дивишся цей фільм, твій мозок забуває про різні справи, завдання, ти просто заглиблюєшся у сюжет. Під час перегляду ти починаєш розуміти, що ось воно, рідне. І тобі байдуже, що там нема карколомних

подій, як у трилерах чи бойовиках, що це не стандартний, відбитий сюжет. Ти просто відчуваєш гордість, твоє серце починає битись сильніше, бо це не чужа йому історія про лицарів, Голлівуд чи індійські танці, ні, це щось набагато важливіше.

Щодо свого майбутнього, режисер говорить цікаво: «Я досі перебуваю у такому стані «закоханого студента», коли багато хочеться, але нема де і з ким. І це чудово! Гірше, коли вже нічого не хочеться. Сценарії є, і задуми є, і бажання знімати. Чекаю, коли держава профінансує всі фільми про тих, хто намальований на грошових знаках, і зверне увагу на інші роботи.» І, мабуть, наступна відповідь говорить уже дуже багато про цю людину. На питання для чого знімати кіно, Олесь дав коротку, але дуже змістовну відповідь: «У мене підрастає дочка. Мені б дуже хотілося, щоб коли вона виросте, то гралася в якусь, не знаю яку, українську Білосніжку, а її ровесники - хлопчики гралася не в Термінатора, а в Котигорошка. І моє завдання їм цього Котигорошка придумати.»

Марта ДУДА

РЕП - більше, ніж слова

Філадельфії, Нью-Йорку, Лос-Анджелесу.

Реп має три класифікації: „швидкий” (один виконавець розмовляє з іншим), „життєвий” (часто містить нецензурну лексику), „комерційний” (хіп-хоп, rhythm & blues і танцювальний реп).

Дівчинка сильніше стиснула руку матері. В її очах були помітні страх і нерозуміння, змішані з зацікавленістю та самовпевненістю. Перед нею відкрилася дивна картина – хлопці, одягнуті в доволі специфічний одяг, промовляли римовані тексти, сенс яких був не зрозумілим їй на той момент. Але дівча відчувало, від виконавців віяло впевненістю, волелюбністю та бажанням самоствердитися. Саме такими я вперше побачила реперів, MC.

Згодом я дізналася, що реп - це форма танцювальної музики, для якої характерний ламаний ритм, прості гармонії та ритмічний речитатив з чітко позначеними римами. Слово «реп», яке згодом стало назвою музичного стилю, використовувалося в Англії ще у 16 столітті і в перекладі на українську означало - „говорити”, „спілкуватися”. Цей жанр музики зародився у США, найвідоміші представники течії родом з

Важливу роль у виконанні треків відіграють:

- „DJ” - „диск жокей” або „діджей” людина, яка з допомогою технічних засобів створює музичний фон.

- „MC” - „Microphone Controller” або „Master of Ceremony” безпосередні виконавці ритму.

- Танцюристи – танцювальний супровід, який доповнює виступ MC.

Останнім часом стають все більш популярними „андеграундні виконавці”, бо зростає попит на оригінальні тексти. Напевно, причиною цього є бажання слухачів знати життя зсередини. І на мою думку, саме люди, які виростили на вулиці і не бояться втратити мільйони, а прагнуть експериментувати і розвиватися здатні задовольнити попит на такий музичний продукт.

Серед сучасної молоді дискусії точаться навколо одного важливого питання – існування українського репу-це міф чи реальність? Побутує думка, що в Україні існує два види репу-україномовний і російськомовний.

До україномовного відносять творчість „ТМНК”, „Тартак” і „Boombox”. Танок на Майдані Конго взагалі можна було б вважати групою європейського рівня. Її учасникам вдалося чудово поєднати хіп-хоп з елементами джазу, року і фанку. Крім того, знання

англійської і французької допомагає їм урізноманітнити власні тексти. Інші представники інтелектуального репу зникли так само швидко, як і з'явилися. Причиною цього стали нерозуміння з боку публіки і відсутність фінансування на саморозвиток. Другий прошарок суспільства вважає, що реп в Україні явище взагалі відсутнє. Кажуть у нас є прекрасний рок, якого немає у поляків, саме тому наші рок-музиканти такі популярні і жаданні в Польщі. На противагу у поляків є якісний реп. Ну що ж кожному своє.

Чесно кажучи я підтримую молодих людей, які працюють над виготовленням якісного українського продукту. Особливу увагу в такому разі варто звернути на перспективних виконавців, роботу яких важко знайти на прилавках магазину та в інтернеті, але народ знає їх і любить, завдяки вуличним концертам. На таких заходах відчуваєш – зароджується щось нове і неймовірне.

Ольга УСАТЮК

Редакційна колегія

ЮЛІЯ УСАТЮК

Головний редактор

Зранку зла, ввечері скажена, вдень на парах. Могла б стати хорошим будівельником - віддімно лазить по стінах, але тільки коли не має, чим себе зайняти. Їй важко зробити сюрприз, тому що вона завжди і всюди. Зі мною спілкується на рівні фрази "Оль, будеш чай? - "Так!" - "То зроби!!!". Кумири - Чіп та Дейл, хоче бути схожою на них. Їй це вдається).

Блок "ханана міті"

Ольга УСАТЮК

НАТАЛКА ШВЕЦЬ

Заступник головного редактора.

Надзвичайно мрійлива (або ж "зачепилась віями за рай"). З метеликами у животі і тараканами в голові. Велика соооооонька. А ще філолог від народження, журналіст до нейронів спинного мозку. Дуже любить дітей. (це про неї так говорить Оля Матейчик, так як сама Наталя не любить розповідати про себе сама. Хмм... скромна?)

Ольга МАТЕЙЧИК

ХРИСТІЯ ПАРУБІЙ

Нагадує Бенгальський вогник, завжди переповнена новими ідеями. Іноді з нею важко спілкуватись, адже її ніхто не здатен переговорити.

КАТЕРИНА КУЧЕРОВА

Любить дощ та осінь, театр та музику. Пливе проти течії. Улюблений колір - чорний. Майбутнього не бачить - там туманно. Згадки про попереднє життя вітер видув. Вважає, що кохання - це така штука, яка приносить багато болю. Тому треба бути дуже сильною людиною, щоб кохати. Це почуття, напевне як ніяке інше гартує людську душу.

Одне речення про життя? Воно шалене.

Ольга УСАТЮК

ОЛЬГА МАТЕЙЧИК

"Круть - верть в кросівках". Людина з національно піднятою свідомістю, здоровими голосовими зв'язками (судячи з того, як вона може крикнути), великий крик. І ще одне, це вам по секрету, кожного дня їй надсилають невідомо звідки величезні порції креативу=)

Наталя ШВЕЦЬ

ОЛЬГА УСАТЮК

Вітер на мотоциклі, який ганяє по світу та вигукує своє життєве кредо "Живи!, Борись!". Той час у голові вирує думка "Хочу стрибнути з парашутом!... а потім таємно з'їсти кілька канапок головного редактора"...

Катерина КУЧЕРОВА

газети "ЯРОСЛОВ"

МАР'ЯНА ЖИЧИЦЬКА

Наша Бджілочка. Вона запалює усіх навколо своїм позитивом, а ще у неї спостерігається синдром щоденного передозування енергією.

Романія БУРАК

Романія БУРАК

Квіточка Ромашка. Людина, фантазії якої немає меж. І, доречі, її здатності запам'ятовувати може позаздрити будь-яка карта пам'яті.

Мар'яна ЖИЧИЦЬКА

УЛЯНА ШЕЛЕМЕЙ

Набір буревію в голові і вічна хармічна усмішка.

Склад: 26% спонтанності, 48% бажання знати і знайти щось нове, 21% таланту, але ще не визначилась якого, 5% далекоглядних мрій. Без ГМО.

Зберігати у недоступному для поганих хлопців місці, при температурі теплоти серця

Блок "Хананаміті"

Марта БАТРИНЮК

МАРТА ДУДА

Про Марту Вам сказати можу, що справжній друг у нас вона. Та й у біді завжди всім допоможе, і це не слів порожня вода

Добра співрозмовниця,
Великий оптиміст,
Плестунка і фізіолог,
Такий кар'єрний ріс

СЕРГІЙ

КАТЕРИНА ФІГУРА

Дівчина, що слухає багато музики, цікавиться політичними подіями і літературою, має колекцію шаликів.

Соломія КОВАЛІВ

СОЛОМІЯ
КОВАЛІВ

Асоціюється з осінню, вишнями, літературою і кольоровими парасолями. Колекціонує цікаві книжки.

Катерина
ФІГУРА

МАРТА БАТРИНЮК

Людина для якої життя – це гра! Хтось виграє, хтось ні.

Але у цій грі вона ніколи не дозволить собі махлювати!

Дивиться на світ мірою свого росту. Але духовного – не тілесного!

За темпераметром сангвінік з холериком, тому інколи з нею буває важко. Але з ким – ні?

Коли пише – вивертає душу назовні! Оточуючі люблять її. Надіюсь, що читачі полюблять теж!

Блок "хананаміті"

Уляна ШЕЛЕМЕЙ

ІНФОРМАЦІЮ ПІДГОТУВАЛА

НАТАЛЯ ШВЕЦЬ

Зустрінь Новий Рік з...

традицією

креативом

щастям

спогодами

шаленим настроєм

подарунками

любов'ю

мрією

ням-нямками

ярославом =)

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР: Юлія УСАТЮК
КОРЕКТОР: Наталія Мирославівна ГЛІБЧУК
ВЕРСТКА ТА ДИЗАЙН: Юлія УСАТЮК

ЗАСНОВНИК: філологічний факультет ЛНУ імені Івана Франка.
ВИХОДИТЬ за підтримки декана, студентського уряду та профбюро студентів філологічного факультету.

Редакція може не поділяти думку авторів публікацій. За достовірність фактів відповідають автори. У газеті використані фотоматеріали та ілюстрації з мережі Інтернет.